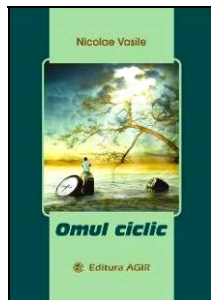

"Unii îl contestă pe Eminescu! ... Nici în Dumnezeu nu cred toți!" - Nicolae VASILE

Lansare de carte:

OMUL CICLIC
Nicolae VASILE

LUMINA DE PAȘTE

Uneori, de sărbători,
ești pornit să te măsoari,
dacă e bine să te însori.
O plantă mai întâi,
un animal poate de-l crești,
după aceea poți încerca
și pentru tine să iubești.
Grijă să ai pentru acestea
să aibă apă și ce mânca,
apoi și pentru tine poți spera ceva.
Cerul vrea să-ți dăruiască
lumina să te mântuiască,
ce se arată și renaște
în fiecare dimineață de Paște.
Poți spera la o viață aleasă
dacă ajungi cu ea nestinsă acasă!

GÂND DE PRIMĂVARĂ

Azi am făcut curățenie
pe birou, în suflet și în gând,
probabil pentru aceasta
a dat Dumnezeu
primăvara pe Pământ.
Am aruncat invitațiile,
onorate și neonorate,
am șters din gând,
cât am putut, restul iubirilor
acceptate sau neacceptate,
care lasă urme-n vene
și produc dureri eterne.
Aș vrea ceva nou,
chiar dacă doare,
dar care nu dispăre,
să găsească un nou drum,
care nu se sfârșește
cu transformarea-n scrum,
să nu fie o nouă povară
după care să curăț
la primăvară.

**Cornelia
POPESCU**

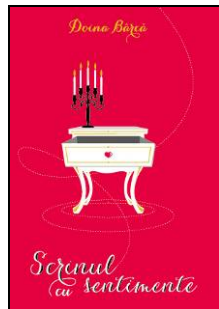
POEM DE PRIMĂVARĂ

Ramuri albe înflorite se împletesc pe cer
îmbrățișând, în cuib, un porumbel.
Petalele desprinse din cireșul cărunt
dansează cu fluturii pe aripi de vânt.
Dantele parfumate, prin cireșii în floare,
se țes în filigrane dese sub soare.
Tivit pe sub ramuri, albastru stingher
deschide ochi magic spre al nouălea cer.
Scăldând cireșul în floare, lumina se
încântă.
De bucurie, îngerii șoptesc versuri și
cântă!

Imagini de la întâlnirea festivă

**SCRINUL CU
SENTIMENTE**
Doina BÂRCĂ

*În acest ocean care se cheamă „viață”
am încercat din răsuperi să plutesc.
De multe ori m-a luat „valul” dar am
reușit cu greu să mă redresez. Plutind am
luptat cu situații neprevăzute, m-am
bucurat, am dansat, am cântat, m-am
umilit dacă a fost nevoie, am învățat să
respect, să prețuiesc, am iubit, am suferit,
am greșit, am ajutat.
Dar pot spune cu mâna pe inimă că
niciodată nu am urât.*

CERVENIA MEA

Prin satul meu de-ar fi să treci,
Pe-al lumii drum, mereu îngândurat,
Te va învăli ca o mireasmă
Din fața casei mele... tufa de liliac.

Și freamătă Cervenia mea dragă
În primăveri cu iz de văruială,
Și cu flăcăii ce își gâtesc caii,
Că merg la „Lisandrie”, să facă târguială.

Închid ochii și văd cum dă în floare,
Cu roz și mov și alb al casei liliac,
Și simt că pe nimic în astă lume
Nu aș putea să-l schimb, să-mi fie drag.

Doresc să fiu un nour ce aleargă,
Să-mbrățișeze cu stropii de argint,
Cervenia mea dragă cu Vedeia ca o salbă,
Și-n astă-mbrățișare să mă sting!

CÂNTEC

Când lacrimi curg
În șiruri lungi
De fericire,
Inima-ți simți
Mult îmbătătită
De iubire.
Și vrei să poți
Să știe toți
De-așa-ncântare,
Că viața ta
Îți pare ca
O alinare.

DORUL

Dorul mi-a adus un dor
Ce mă-mbăta-ncetșor
Și mi-l fac la gât și rar
Dorul meu de dorul drag.

Dor cu dor în inimă
Dor ce dă în patimă
Dor cu drag și dor cu dor
De la dorul călător.

Și strig prin poeni cu flori
Că port doru-n sân cu dor
Și îl fac parte din mine
Dorul meu de dor de tine.

Dorul cu chip de voinic
Cu ie de borangic
Cuibărit la inimă
Dor ce dă în patimă!

din 17 decembrie 2013

HERNIA

Ioan GANEA-CHRISTU

Încă un efect al abundenței zăpezii din 2012: *hernia inghinală*.
Cu toate că în calitate de președinte al asociației de proprietari am pus anunțuri mobilizatoare pentru acțiunea de dezzăpezire a spațiilor comune aferente imobilului, ca de obicei n-au ieșit decât aceleași 2-3 persoane. M-am gândit să dau exemplu personal și l-am dat prea cu sărg. Apoi, m-am dus să iau mașina să o parchez în locașul pe care l-am degajat. Între timp, bineînțeles că s-a ocupat.
Am început să eliberez un alt loc, cu gheață de astă dată. Aveam la îndemână lopata mare cu coadă scurtă, ca să încapă în mașină. După nici 10 minute, apare un taxi cu șofer grăbit și nervos, care nu putea trece pe lângă mașina mea. Accelerez lucrarea care mergea greu. Acțiunea se petrece pe la ora 23, ger puternic și zăpada îngheșuită de cei de la drumuri care făcuseră, cât de cât, o cale de acces.
Taximetristul începu să claxoneze, n-aveam unde să mut mașina, el nici vorbă să mă ajute ... sau să aleagă alt traseu.

A fost prima dată când am simțit ceva în zona respectivă, dar din cauza frigului și a efortului nu am bănuțit urmările.
Probabil că a fost ultima picătură, pentru că am ridicat și cărat la viața mea tiruri cu mobilă și materiale de construcții ...

După câteva zile s-a îngroșat „gluma” și mi-a apărut ceva ca o nucă depistabilă la pipăit.
Cum tot aveam drum pe la spitalul de urgență cu colesterolul, îi spun directorului că trec și pe la „alde H”, chirurgul pe care îl cunoșteam amândoi.

Extraordinar! Din, cine știe, câte zeci de doctori sunt la acest spital, de gardă era tocmai cel care cu zece ani în urmă m-a operat de colecist.

M-a consultat și a început să scrie.
– Ce scrieți domnule doctor?
– Internarea ...
– Stați puțin, că nu am venit decât pentru control, diagnostic, ... Nu sunt pregătit, n-am pijamaua la mine, nici porto ...
– Atunci semnați că refuzați internarea.

Am semnat, spunându-i că doar amân și mi-a dat un bilet pe spatele căruia și-a scris numărul de telefon pentru când mă hotărăsc.

L-am sunat peste câteva zile, mi-a zis când intră de gardă și m-am prezentat la ora 9 dimineața. Internare, coadă la analize, repartizare în salon.

Pe la ora 13:
– Nu mânănci, nu bei că peste 4 ore ...
Au trecut 5 ore, apare iar doctorul cu aceeași formulă:
– Nu mânănci, nu bei că peste 4 ore ...
Ore lungi, cu prilej de socializare cu colegii de suferință. Nu știu dacă întâmplător sau nu – toți cei patru eram ingineri, cu multe cunoștințe în comun.

Asistenta care m-a văzut, probabil, cam galben și veștejit mi-a pus o branulă la o pungă cu glucoză.
Au trecut 6 ore de la ultima vizită a doctorului și iată doi brancardieri cu o lamă de cutter și hârșș, hârșș pe uscat – defrișarea în zona în care ar urma intervenția.

– Stați, măi băieți, că pot să mă rezolv singur și mai bine ...dar ei nu și nu.
M-au însoțit pe coridoare, în lift, pe alte coridoare până la sălile de operații unde m-au lăsat să aștept singur. Eram cu picul în pijama, cu glucoza într-o mână și cu foile de internare în cealaltă. Și aștept, mă mai așez pe un scaun rupt din care ieșeau niște arcuri, și aștept ... Se flendura din când în când niște „personal” dar parcă păream invizibil.

După vreo oră – se făcuse de 22, apare doctorul însoțit de rezident și anesteziștii care constată că sala de operații este încălziată. Caută cheile, nu e bună sala 3 că sunt două operații în paralel cu același anesteziștii care vrea să fie în săli apropiate.

S-a stabilit locația, m-au așezat pe patul de tortură, m-au „pregătit”, dar doctorul nu are ochelarii potriviți. A plecat să-i ia din alte saloane.

Eu lăsasem telefonul în salon, la colegi, după ce am anunțat familia că pornesc la acțiune, pe la ora 20, ori acum era deja aproape 23 și nu începuse. Degeaba au sunat ai mei insistent la asistenta de serviciu pentru că aceasta nu știa nimic și nici nu deborda de amabilitate:

– Așteptați sau veniți aici ...
După anestezia locală, a început lucrarea care a durat peste două ore, timp în care anesteziștii mă întreba cam la vreo jumătate de oră :

– Vi doare?
– Nu mi doare!

Dar mi-era frig de la aerul condiționat și un asistent m-a acoperit cu ceva în zona pieptului. M-au pus pe gânduri, nearmonizarea dintre doctor și rezidentă, neînțelegerea și nemulțumirea dintre ei, chiar tonul discuțiilor care au urmat și după final.

Gata! ... M-au luat trei brancardieri și m-au adus la salon căutând continuu cu ochii pe hol unde mă aștepta un trimis al familiei îngrijorate, pe care, după ce m-au trântit pe pat, s-au grăbit să-l abordeze și să-i spună că sunt patru care m-au adus și i-au umflat 30 lei, că n-a avut mai mult la el.

Îngrijorați erau și colegii de cameră, niște străini care stăteau cu ochii pe ceas și se gândeau la ce îi așteaptă, de ce durează atât? ...

A trecut peste un an și tot am probleme. Am fost la controale la alți 3 chirurghi, care mi-au recomandat calmante, cum că operația e bună și m-au încurajat, că alte cauze n-ar fi.

Încurajator dar, *pi mini tot mi doare!*

DESPRE FRUMUSEȚE

Gheorghe MANOLEA

Două familii locuiau în case învecinate.
O familie avea o fată, Ana, aproape o domnișoară. Nu era foarte frumoasă, unii spuneau chiar că este urâtă de tot, dar cânta cu dăruire la pian. Cânta cu plăcere.
Cealaltă familie avea un băiat, aș putea spune un băiețel pentru că nu mergea încă la școală. Cele două familii se întâlneau destul de des, se vizitau adesea.
Într-o seară au mers la un concert susținut de vecina Ana.
Cânta, așa cum făcea de obicei, cu dăruire.
La un moment dat, în timpul concertului, băiețelul s-a aplecat spre mama lui și i-a șoptit:
– Ce frumoasă este Ana!
Oamenii sunt frumoși, dacă le descoperim calitățile!
Hai să căutăm calitățile celor din jurul nostru!

Lansare de carte:
TEZAURE ALE OMENIRII
Michaela AI. ORESCU

MIHAI EMINESCU

Rămas-a glas de patrie bătrână
Și peste veacuri tot va fi cinstit,
Cât va fi neamul, fi-va nemurit
Ca-n rădăcini vigoarea să rămână!

Din vremi, pe valul timpului se-adună
Icoana lui, ca praporul sfințit,
Un neam întreg pe el s-a sprijinit,
Ca voievozi, cu-eroii împreună!

Și fi-va veșnic, cât acest pământ
Va ști să-ncheie-aceleși jurământ
de re-nviere dintr-o ațipire,

LUCEAFĂR, străjuind în înălțimi,
Speranțe și durerile, mulțimi,
Să le împace într-o nemurire!

PELASCO - TRACO - DACII

S-a fost ivit din masa ancestrală,
În fierbere și sete de lumină,
Visând o lume, alta, mai senină
În care să-și înalțe catedrala.

Și a crescut în epoca fatală,
Cu centrul într-o zodie carpatină,
Un scut cu strălucire cristalină,
În lume cu menire crucială!

Din scoica munților au risipit
Valori de spirit, univers clădit;
În patru vânturi rădăcini lăsat-au...

Sămânță din atlantica avere,
Cu arcul și cu dalta celebrat-au
O glorie nimbată cu durere!

**Sorica
PACIOGA**

**RONDELUL
ȚĂRĂNCUȚEI**

Țărâncă-n strai de sărbătoare
E vrednică de admirat
În ambianța de la sat
Cu porți sculptate și pridvoare.

Mijlocu-i strâns în cingătoare
Peste catrința cu brocart –
Țărâncă-n strai de sărbătoare
E vrednică de admirat!

Că părul în maramă-nfășurat
Și ia toată numai floare,
A devenit nemuritoare!
Pe mulți artiști i-a inspirat –

Țărâncă-n strai de sărbătoare

Lucian GRUIA

PISICILE MELE NEGRE

De când m-am angajat în câmpul muncii,
În jurul blocului unde locuiesc,
S-au aciuiat o mulțime de pisici negre.
De câte ori mă certa șeful,
Prindeam câte o pisică neagră și o
vopseam în alb.
După ce le-am vopsit pe toate, am crezut că
Voi scăpa de necazuri
Și totul va fi bine.
Dar pisicile mele albe fătau tot pui negri,
Așa că m-am resemnat: nu voi scăpa
De ghinioane niciodată.
Acum, m-am pensionat și am timp
berechet
Să mă ocup de pisicile mele negre
Care mi-au scos peri albi.

Lansare de carte:
TĂIERE DE ARIPI
Constantin MIRONESCU

**Condamnat
pentru port ilegal de aripi**

În lumea consumistă,
zadarnic încearcă poeții
să facă elogiul aripilor –
ele au fost vânat de
inchizitorii moderni
și arse pe rug,
contravenind ideologiei dominante
și semănând confuzie
în rândul oamenilor dedicați
shopping-ului și divertismentului –
consumatori fideli de
talk-show-uri la televizor...

Și eu, naivul care le
prinsesem la umeri,
fluturându-le ca pe un standard,
să dau un nou sens existenței!

Urmărit eu însumi de
inchizitorii din lumea de azi,
arestat și judecat,
am sfârșit prin a fi condamnat pentru...
port ilegal de aripi.

Viorel MARTIN

*Azi, Mironescu, simplu și stingher
Prin vers s-a ridicat până la cer
Și cartea lui a început să cânte ...
Păcat că are aripile frânte!*

*Pe sub aripile frânte,
Balta a-nceput să cânte
Și bălțește ... și bălțește ...
Oare are balta pește?*

**Nicu
DOFTOREANU**

**TANGOUL POLITIC FĂRĂ
PERDEA**

Motto:
„O idee bine clocită trebuie să facă adepti, nu pui!”
Tudor Mușatescu

Când o fi...
Și-o fi...
Și-o fi...
Și s-o duce și-o muri

Singurul statornic gând,
Ce ne-a adus pe pământ,
Lăsând să preia controlul
URA ce alungă dorul,
Nimic n-o să mai conteze.
Sufletul o să migreze!
Și-atunci nimeni nu va cere
decât să aibă putere
Să reconecteze timpul,
ce direcționează schimbul,
Ce tratează, dar uzează,
tot ce se redcorează!

Străbătând lumea ca-ntreg,
Constat că n-am ce s-aleg!
Și-mi îngrop speranțele
Măsurând distanțele.

Uitând **REGULA DE BAZĂ** :
Cât stă puterea de pază

Pe ea ... cine o veghează!?
Tot aceiași bravi „**moși tineri**”
Plini de vise și ... rețineri,
Cum am fost cândva și noi,...
Care azi suntem chiar voi?!
E frumos ca să fii bun,
Dar trebuie să fii nebun,
Să te-aștepti la laude,
Dup-atâtea fraude!
Visându-ne democrați...
Ne-am făcut cu hoții frați,
Crezând că pe veșnicie
Vom scăpa.
Ce mai prostie!!

Ovidiu ȚUȚUIANU

SEMNAL DE ALARMĂ!

Din „foamea” pentru energie,
Distrușgem munți, păduri și ape,
Nu ne gândim la ce-o să vie,
Sau dacă Terra o să scape!

Distrușgem munți, păduri și ape,
Ca să producem energie,
Dar iată, suntem pe aproape,
De-o iminentă tragedie!

Nu ne gândim la ce-o să vie,
Când poluarea se abate,
Și tot cuprinde lumea vie,
Cu consecințe agravate!

Pentru ca Terra, chiar să scape,
Să ne gândim la ce-o să vie,
Să protejăm păduri și ape,
Prin „rațională” energie !

**INGINERUL ȘI CĂȚELUL
(No comment!)**

Cândva, demult în studenție
m-a abordat o „filoloagă”,
ce-afând de-a mea „inginerie”,
mi-a tot vorbit o seară-nțreagă,
„trântind” la poante de tot felul.
Dar în final m-a pus pe gânduri.
– „Știi, inginerul și cățelul,
s-aseamănă în două rânduri:
au amândoi privirea clară,
ce pare-a fi inteligentă.
dar din păcate, bunăoară,
nu au vorbirea coerentă!”

Când peste ani, la ziuă înșorită,
ne-am revăzut în vechiul cartier,
era deja demult căsătorită
și chiar ferice, cu un ... inginer!

**Mihaela-
Mariana
CAZIMIROVICI**

CARE

Mă ascund după Nichita;
Cuvintele lui mă ademenesc
Să m-aplec spre neliniștea ta
Care mă strânge.

Mă ascund după sprâncene;
Tulburarea lor mă cheamă
Să mă-nec în ochii tăi
Care mă înfloară.

Mă ascund după soare;
Razele lui mă roagă
Să m-aprind în brațele tale
Care nu mă uită.

EȘTI TU

Ești aproape
Și-atât de departe
Ești lângă mine
Și-atât de în mine
Și totuși nu vei mai ști niciodată
Ce-nsemn eu pentru tine.

Ești acasă
Și-atât de în casă
Ești cu mine
Și-atât fără de mine
Și totuși nu-ți va mai păsa niciodată
Ce am eu pentru tine.

Ești aici
Și-atât de încolo
Ești în mine
Și-atât de lângă mine
Și totuși nu vei mai cuprinde niciodată
Ce iubesc eu la tine.

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactori: Lucian GRUIA
Cornelia POPESCU
Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

**Corneliu
CRISTESCU**

MIRAJUL NECUVINTELOR

(dinspre Nichita Stănescu)

Am citit din nou . . . NICHITA;
Niște poezii sublime!
M-a cuprins de-odată ispita
Necuvintelor din . . . mine!

Am citit mult poezie,
Și mai mare și mai mică,
Dar doresc ca să se știe
De NICHITA-mi este frică!

A mușcat puțin din mine
Și-a ieșit ce vă citesc,
Este rău sau este bine,
Este-n spirit românesc?

Iată marea întrebare
Ce continuu mă frământă,
Spirit în eternizare . . .
NICHITA m-aruncă-n luptă!

Căci doresc să nu se uite
C-a fost totul de la sine,
Am extras în cinci minute
NECUVINTELE . . . din mine!

Scris-am atunci poezia
Care începe cam așa:
„**Va fi fiind ființa mea ...**”
Venită dinspre ... NICHITA!

VA FI FIIND FIINȚA MEA?

(tot dinspre Nichita Stănescu)

Va fi fiind ființa mea?
E-o taină-n sine și-n cuvânt,
Puteam altfel a ființa
De nu eram ceea ce sunt?

Căci eu am fost . . .
Ce-am fost, am fost.
C-un rost am fost
Și-așa a fost!

Acum că sunt
Ceea ce sunt . . .
Eu sunt ce sunt
Că sunt ce sunt!

Când nu voi fi,
Eu ce-oi mai fi?
Când va mai fi
Să fiu . . . a fi?

C-am fost, că sunt și c-aș mai fi
Că viața-n sine are a fi . . .
C-aș fi ce-aș fi sau n-aș mai fi,
Vreodată-n lume spre a fi! . . .

A fi ce sunt, eu sunt a fi
Să fiu fiind, voi fi, voi fi,
Și azi că sunt, eu sunt și-oi fi
Și-oi fi fiind până-ntr-o zi!

A fi sau a nu fi -ntr-o zi,
Hamletiana stare-a fi,
De-am fi ce-am fost, iar într-o zi,
Ne întrebăm: oare-om mai fi?

A fi fiind, voi fi să fiu . . .
Voi fi sau nu, sunt încă viu
Voi fi oricum. Ființa mea,
În mintea ta, va . . . ființa!

**RONDELUL
PROMOTORILOR**

**Alexandru
PACIOGA**

Prin gândirea lor profundă
Freamătă intens iubire
Cu tandră conviețuire –
Lansând mesaje de izbândă.

Nobila caldă trăire,
Înaltă flacăra arzândă –
Prin gândirea lor profundă
Freamătă intens iubire.

Promotorii vor s-ajungă,
Spre slăvita ocrotire
Din sfânta oblauduire,
Unde lumina abundă –

Prin gândirea lor profundă.

